

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 137. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344007696/facsimile.pdf> (tilgået 16. maj 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Pengetilførslen hjemme fra vilde standse, saa han maatte forberede sig paa Hjemrejse. Men her udkastede Ladislas i en Vinduesforfyndning Planer for ham om at skabe hans Lykke som Virtuos. At spille i Paris! Blændende Planer! Men dertil behøvedes mer end Talentet. Der behøvedes Protektion. Kunde Ladislas protegere? Og der behøvedes Person. Mon flere Pariserinder vilde kalde ham »en sand Juvel«?

Jeg ved, at Antonius den Nat og flere Nætter drømte eneste Palmer, Violinkoncerter og Pariserinder i knitrende, sort Atlask. Han turde godt forsøge at vinde en saadan Kvinde, der lø *med Umaadelighed*. Selv om Latteren var spottende og grusom – han frygtede ikke at finde Tomhed hos den, der havde Hjærte til at le saa meget, Goldhed hos den, der kunde pryde sin sorte, stolte Atlask med Guirlander af Latter.

Ogsaa jeg huskede hende – som hun havde lét.

»Aa den Ladislas, den Ladislas!« havde hun sagt. »Kom lidt her hen og fortæl igen den Historie.« Og daanfærdig havde hun holdt sig for Brystet og talt nedladende, omtrent som en ophøjet Kvinde kærtgerner en særlig uartig Hundehvalp. »Men han er storartet! Ladislas er uovergaaelig.«

Ustandselig leende, midt imellem Beundring og Foragt.

Der staa et Sted skrevet, at den Mand, som kan faa en Pariserinde til at le, ejer hende fra Isse til Fodsaal. Og Ladislas var Mand for mer end det; han vidste at stoppe Latteren med et behændigt Greb i det skæbnesvangre Øjeblik – at stryge Flojlet af sine Hænder og lade én mærke Jærnet. Og det var Jærnet i Ladislas' Haandtryk, som tog Magten fra den smukke Pariserinde, saa at hun denne samme Aften, hvor hun havde let saa meget, under et Paaskud lod Manden ene tilbage og bruste bort i Ladislas' Vogn for at ofre ham Ære, Ungdom og alt sit Gods. Det var hende ikke nok at leve i Velstand sammen med den fineste af Franskmænd. De Blomsterkalke, som hedder de franske Kvinder, tørster ikke efter Digtere – men efter Mænd.

Unge, blanke Hjærter!

Antonius sov paa Palmer og vidste ikke, at Digterhustruen, der holdt Gilde til Gemets Ophøjelse, midt under Festen var løben bort med Latterens og Lavhedens nærmeste Repræsentant.